

Zoran Bijelić

Misli srca

moj put k Njemu

prosinac 2016.

Ustupio na korištenje Zoran Bijelić.

Knjiga je besplatna za nekomercijalno dijeljenje i umnožavanje.

Ovo djelo je licencirano pod licencom "Creative Commons Imenovanje-Nekomercijalno-Bez prerada 4.0 međunarodna".

Ako želite vidjeti primjer te licence, posjetite <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Umjesto uvoda...

Teško je odrediti točno vrijeme u kojem sam započeo postajati svjestan nedekvatnosti pogleda na svijet i život kakvome sam od malih nogu poučen. Odgojen kao ateist, sa užitkom sam prezirao i omalovažavao sve koji su ispovijedali bilo kakvu vjeru. Držao sam to njihovo vjerovanje i primitivnim i zaostalim, upravo onako kako sam cijenio ponašanje mnogih vjernika. No gledajući tako s visoka nisam uspevao razabrati kako ni u čemu nisam bolji od njih. Štoviše, činilo se kako oni ipak imaju nešto zbilja vrijedno, nešto što je potpuno izmicalo mojem iskustvu i razumijevanju. Iako to tada nisam želio priznati, duboko u sebi naslutio sam da bi to “nešto” moglo biti zaista dobro. A onda je došao rat...

... Jedna prohladna kišna noć, negdje u blizini Unešića, trenutak je snažnog Božjeg pohođenja u moj život. Obilježili su ga mrkli mrak, sitna kiša rosulja, nepodnošljivo šuškanje kišne kabanice i jedan nagli, zloćudni rafal iz automatske puške... Te noći On mi je glasno i jasno kazao "Ja jesam!". Moje je srce shvatilo, no razumu je još trebalo vremena...

U tišini noći

u tišini noći
isprekidanoj hitcima
osluškujem tamu
i čekam trenutak
koji nikada neće doći.

dok molim Boga da mi podari
još jednu noć tišine
još jednu smjenu nade
priželjkujem da smrt nije blizu
iako znam da iz mraka
vrebaju njene zlokobne oči

o da, bojim se jako!
Strah je vječni pratilac vojnika
otrov duše i ubojica uma

i tako čekajući,
moleći i nadajući se
u strahu ležim...

Što čekam Bože?

Split, 30-31.03.1993.g.

... *Prošle su godine, uglavnom besciljnog lutanja između moje čvrste odluke da ne vjerujem i Njegovih brižnih poziva. Zapravo, ni sam ne znam kako sam se dao nagovoriti da dođem u jednu malu kršćansku zajednicu na nekakav desetotjedni tečaj o kršćanstvu. Mislim da nisam čak ni znao o čemu se točno radi, ali srce me vuklo k Njemu. Sada znam da je to bila najbolja stvar koju sam uradio u životu! Po prvi put sam priznao prisustvo živog Boga koji me toliko ljubi da me i iz pogibli spašava. Gledajući unatrag, nisam mogao naslutiti koliko ću ga tek trebati narednih dana! Jer, dok se u meni rađao novi život, moj se otac teško razbolio i ubrzo napustio ovaj svijet, a da od mene nije stigao čuti tu Radosnu vijest o Bogu koji je dao svoj život za nas. A moja majka? Ona je ostala sama, neutješena, bez čovjeka kojega je bezgranično voljela i bez utjehe Boga kojega je, tko zna zbog čega, čitav svoj život tjerala od sebe...*

Dok gasne posljednja zraka sunca
drhtim na proplanku sjećanja

godine iza mene
kao bajka neispričana
vuku u nestvarni svijet

htio bih donijeti zraku
u tvoj život
poravnati bezdane
učiniti te sretnom
kao nekad

kada bi mi samo to dopustila

U Splitu, 28.08.2005.g.

Ne plači majko

pamtimo:
maglovite nježne čežnje,
odvažna nadanja, nedosanjane snove...

zauvijek prošlo je,
al' u nama živi.
nemamo pravo odustati.

na pučini tuge razum ne pomaže.
presahnulo je vrelo radosti,
a plam ugasli naplavio nas na oštricu svijeta.

ne plači majko!
dotakni zraku koja dolazi,
ona će poravnati bezdane:
otvori svoje srce Kristu

U Splitu, 28.08.2005.g.

...Godine su prolazile, a ja sam rastao u vjeri i sve više uranjao u začudan i nadasve predivan svijet Božje Riječi. Iz dana u dan upoznavao sam Njegovu neizmjernu ljepotu, dobrotu i ljubav. Sve je u meni prštalo od uzbuđenja. Ta silna radost novog života koji sam netom primio, učinila je prvih nekoliko godina po obraćenju gotovo bajkovitim. Stoga se ne treba čuditi što sam ubrzo osjetio snažnu želju da svu tu svoju radost i oduševljenje pretočim u stihove zahvalnosti mome Gospodinu. No, pokazalo se da to i nije baš lako...

Intermezzo

pomislih da mogu sjesti i ispisati stihove...

...ali ne ide:

prazninu ne mogu ispuniti prazninom.

poželih slaviti Gospoda, izreći mu najljepše riječi i najdivnije rime...

...ali ne ide:

puninu ne mogu opisati prazninom.

otpuštih zato uzde svojih želja u ruke Dobrom Pastiru...

...i to ide:

Njegova je milost dostatna!

U Splitu, 07.07.2011.g.

... U vremenu koje je uslijedilo Gospodin me naučio mnoge važne lekcije za daljnji život. Pokazao mi je kako je sva ova sadašnja radost tek predokus Neba u kojemu ćemo, mi koji smo postali Djeca Božja, jednoga dana boraviti s Njim. No, pokazao mi je i da se, iako obraćenje nije i ne može biti kraj nevoljama i kušnjama, od sada više nemam razloga plašiti i tjeskobno se brinuti za stvari ovoga svijeta. Jer od dana moga obraćenja, pa do vječnosti u Nebu sa njim, On će se uvijek i u svemu brinuti za mene. To njegovo obećanje dano je svakome tko u njega vjeruje i tko se odvaži staviti čitavo svoje pouzdanje u njegove nježne ruke. Stoga je On sada sva moja nada i utjeha. A ako to već nije, još uvijek može biti i tvoja...

Povratak kući

kad jednom odem
a sjećanje se raspline
u izmaglici vremena
koračati ćeš gordo nasmijana
dok te čekam u Njegovu krilu.

U Splitu, 08.08.2011.g.

Terra incognita

koliko ljubavi treba da se ispuni srce?
koliko magle da zakrije sunce?
bez Tebe sve je uzalud.

U Splitu, 01.09.2011.g.

Spokoj

umoran od pritiska briga,
koračam bez straha.
Ti se brineš za mene.

U Splitu, 09.09.2011.g.

... **T**ek kada sam spoznao Gospodina i najzad priznao da sam sve one godine bezbožnog i samodopadnog življenja bio u krivu, mogao sam drugim očima sagledati vlastitu prošlost. Sada sam najzad mogao razumjeti mnoge događaje iz moje prošlosti, događaje kroz koje se Svemogući Bog, Tvorac Univerzuma, objavljuvao meni, ni po čemu posebnom, već naprotiv, slabom i grešnom čovjeku. A da stvar bude za mene još neugodnija, sve sam ga te godine vrijeđao, omalovažavao i rugao se tvrdeći svima oko sebe kako On ne postoji, te da su oni koji u njega vjeruju naprosto - u krivu. Danas znam da sam bio slijep kod zdravih očiju...

Moj Kralj

snivam tišinu krošanja
u vrtu zaboravljenom,
neprežaljenom.

kroz izmaglicu djetinjstva,
skriven od pogleda
titra spomen na tihi glas
kojim me dozivaš k sebi...

gle, bljesak sjećanja
tka veo da zakrije Kradljivca
dok tajnoviti vihor vremena
razotkriva Tvoju brižno ispruženu ruku...

bio sam dječarac sanjar
maštom zaokupljen,
od zla nezaštićen,
za vječnost izgubljen...

tihe su, tihe
bile krošnje
u vrtu moga djetinstva
i znam:
dok sam stremio biti svoj
Ti si me promijenio.

već dugo izmaglica
ne skriva od pogleda
Tvoj tihi glas,
a zlatno lišće u vrtu moje mladosti
radosno pripovijeda
o vremenu nespokoja
u kojem sam Te upoznao.

U Splitu, 13.09.2011.g.

... Priča o obraćenju samo je početak jednog velikog, do kraja neispisanog avanturističkog remek djela zvanog život. A zajedno sa obraćenjem i nadom u vječni život dobio sam i izuzetno dragocjen dar ovdje na zemlji. To nije ni srebro ni zlato, već nešto mnogo vrijednije. To su moja braća i sestre u Kristu...

Brat

tko ima istog duha
jednom mišlju diše
istom cilju stremi
istog Boga štuje.

zar bi bliži mogao mi biti,
palog me ljubiti
i klonulog pridignuti,
tko od Duha nije rođen?

Split, 19.09.2011.g.

*...**A** sa novim životom dobio sam i nove kušnje. Život kršćanina, otkrio sam, bogat je blagoslovima, ali je poput života svakog drugog čovjeka bogat i mnogim kušnjama. No ipak, postoji nešto što me sada čini trajno drugačijim od onih ljudi kakav sam i sam do nedavno bio. To je silna Božja ljubav od koje više nisam odvojen. Sada znam da, kao njegovo ljubljeno dijete, imam i sinovsku privilegiju da ni kroz najcrnje kušnje više nikada ne moram hodati sam...*

Kušnja

drhtim,
a straha ne bih smjeo imati.
uznemiren sam,
a ne bih trebao brinuti...

oprosti mi molim Te
ovaj trenutak sumnje.

Ti si moj zaklon,
moj štit i odbrana!
sad ohrabren krećem dalje.

U Splitu, 20.09.2011.g.

... **I**pak, prije ili poslije, svi se nađemo suočeni jedni sa drugima, onakvima kakvi jesmo, a ne onakvima kakvi bi smo željeli biti. Kada sam najzad donjeo onu sudbonosnu i veličanstvenu odluku da sav svoj život predam u sigurne ruke moga Stvoritelja, nisam još razumio kako trenutkom novoga rođenja nisam najednom postao savršen. I, ništa manje važno, da savršenima još nisu postala ni moja starija braća i sestre u Gospodinu. Trenutak otrežnjenja morao je, prije ili poslije, doći. Jednom sam tako, suočen sa nekim problemima potražio dragog brata priželjkujući njegovu toplu i ohrabrujuću riječ. Ali ju nisam dobio. Tako je nastala slijedeća pjesma. No, time me Gospodin poučio kako svoj pogled uvijek trebam držati samo na Njemu, a ne na čovjeku. A, ako se pitate što je bilo sa čovjekom kojemu je napisana ova pjesma – on je i danas moj dragocjeni, ljubljani brat i suradnik na njivi Gospodnjoj...

Ljubiš li me?

kada si jutros prošao pored mene,
okrznuo me pogledom
i tek reda radi upitao: "Kako si?",
ni čuo nisi tišinu iz mojih usta.

ali da si me samo pogledao
ne bi me morao pitati:
znao bi da je bol
bila prejaka za odgovor.

da si me tada samo pogledao
i zadržao pogled na mom licu
barem trenutak ili dva,
spazio bi moje zacakljene oči.

o da samo nisi produžio
tako zamišljen
i dalek poput stranca!
mogao si, o mogao si brate...
ali nisi.

da li si i ti ponekad tužan?
i čezneš li ikada
za sućutnim pogledom,
i toplom riječi utjehe?

znaš li dragi brate
kako je ružno biti tužan?
i znaš li kako je to
hodati neprimjećen?

a dok si žurio ka onim ljudima
širokih osmjeha,
niz moje je lice kanula
jedna suzdržana suza.

nisi ti bez ljubavi, brate
i nije da ne mariš!
ja poznam tvoje srce,
ali, reci mi:
ljubiš li me Njegovom ljubavlju?

U Splitu, 21.09.2011.g.

...**N**eumitna je istina kako na svakoga od nas, u neko doba našega života, nasrnu nevolje veće od nas samih. Kao kršćanin, velika muka koja me zadesila zbog bolesti moje majke, još me više približila Gospodinu. No, kad god sam pokušavajući uraditi sve što sam mislio da treba, bjesomučno jurio i lijevo i desno, on je bdio uz mene i - mirovao. Ali, kada bih ja malaksao, on je uvijek preuzimao! Tada su se divna čuda događala pred mojim očima! Naučio sam tako dvije važne stvari. Jedna je da me moj Gospodin nikada neće ostaviti, a druga je da uvijek i u svemu valja čekati na Njega. Kada god sam činio tako, nisam pogriješio...

Hodočasnik

pod teškim koracima suho škripi pijesak.
ničeg nema:
tek razvaline, mrtvilo i pustoš.

ali kad pogledam u nebo,
ohrabrim se:
znam da Tvoje oči bdiju nada mnom.

Ti svaki moj korak brižno osluškuješ,
i strpljivo čekaš da dođem
u Tvoje okrilje.

U Splitu, 24.10.2011.g.

Smiluj se Gospode

Dokle će Gospode na mene nasrtati zločinci?
Koliko ću još udaraca primiti, koliko suza prolići?
Bezbožni su ustali na mene,
nevinog me sapleli, lažima okružili...

Milostivo me pogledaj i osujeti planove zlima.
Neka zloća njihova padne na njihovu glavu,
a ljubav tvoja nek' zakrili pravednika.

Evo stojim pred Tobom i u molitvi saginjem glavu.
Znam, to nije moj rat,
i tko na mene ustane, s Tobom će se parbiti.

Tvoje ime zato slavim i u Tebe se uzdam
jer znam: Ti za mene čuvaš pobjedu.

U Splitu, 30.10.2011.

... Postoje tako neki trenuci u kojima se sjeta useli u čovjekovo srce donoseći nemir i kojekakve neobične misli. A kad se uspomene uskomešaju, osjetljiva čovjekova duša ustreperi pomislima o onome što je bilo i o onome što je možda moglo biti... Takva razmišljanja navedu nas da se osjetimo maleni i sitni pod prostranim nebeskim svodom. Prošlost koju ne možemo promjeniti i budućnost koju tek djelomično možemo naslutiti učas nas učine neugodno svjesnima vlastite prolaznosti i krhkosti. Dok nisam upoznao Gospodina ova su me raspoloženja ispunjala pritajenom radošću, ali i zebljom koju nisam znao razumjeti. Sada znam da su to bili trenuci kada sam koračao nadomak spoznaje o Njegovoj prisutnosti i onom blaženom miru što ga samo On može dati...

Čarolija predvečerja

dodiruje me sjeta tvojih riječi
onom neizrecivom čežnjom
što tka odjeke prohujalih vremena
pa iznova ćutim treperav ushit
nedosanjane ljubavi...

razliva se topla magla
mojim srcem odavno nerazbuđenim,
dok ocean omamljujućih snova
sitnim valovima naplavljuje tugu...

daleke su snene obale
mora po kojemu sam brodio,
tek sjeta nijemo svjedoči
o vremenu kada je sve još
bilo moguće...

Split, 15.11.2012.g.

*...**N**o sjeta je u srcu kršćanina tek prolazni gost. Nada i sigurnost koju imam u Gospodinu ne ostavlja mi mjesta za besplodne snove. Ja znam kome vjerujem i o kome moj život u potpunosti ovisi. To nije svijet, a nije ni sudbina, već moj nebeski Otac!*

Trebam te

trebam te,
više nego sto umijem kazati,
trebam te.

osamljen u gomili,
trebam te.
bolestan od tuge,
trebam Te.
skršen pod bremenom nevolje,
trebam Te.
nasmijan zbog milosti Tvoje,
trebam Te.

i kad sam umoran,
i kada sam slab,
kada jurim,
i kada mirujem,
ja trebam te Oče.

hvala ti,
što i kad lutam,
i kad očajavam,
i kad se plašim,
i kada se radujem,
Ti stojiš kraj mene.

Split, 15.11.2012.g.

... Kušnje i tuge, iako neizbježne, ne opisuju kršćaninov život. Opisuje ga, međutim, radost koja ne iščezava ni usred najveće muke, i onaj mir u srcu koji i najjačem neprijatelju svjedoči našu potpunu sigurnost da je naš Bog veći od svake nevolje. A svjedoči o tome i neprestano zahvaljivanje Dobrome Pastiru na njegovoj bezgraničnoj ljubavi i milosti...

Ispod ovog plavog neba

u ovom plavetnilu
ispred mene,
plavetnilu tek naizgled beskrajnom,
slutim Tvoje tragove.

savio si oblake nad pučinom
udahnuo vjetrar jedrima.
uskomešao galebove
što Te kliktavo slave.

Ti koji oblikuješ svjetove
poklonio si još jedan dan svem stvorenju
u izobilju milosti
ničim zasluženom.

Split, 18.11.2012.g.

...**A**li, priča o mom kršćanskom životu ne bi bila potpuna bez moje prve polovice, moje ljubljene supruge s kojom dijelim ne samo dobro i zlo, nego i vjeru i pouzdanje u jedinog živog Boga. Iako i mi, kao i mnogi drugi bračni parovi, u našem braku prolazimo i uspone i padove, jedno je uvijek izvjesno: ne postoji nitko na ovome svijetu tko bi ju mogao zamjeniti. Hvala ti Bože na mojoj predivnoj supruzi i majci naše djece...

Tebi uz koju se budim sretan

usnio sam sunčeve zalaske,
nježan dodir svile na mom ramenu
i tvoje toplo tijelo naslonjeno na mojim leđima
dok me nježno griliš oko vrata...

sanjao sam zimsko sunce što nas grije
na nekoj osamljenoj klupi u parku
dok sjedimo zagrljeni sa osmjehom na licima.

uživao sam tvoje poljupce moja mila,
i onu prisnost, toplu i snenu,
bez koje ne umijem živjeti.

još uvijek to trebam,
i još uvijek te ljubim
kao nekad...

U Splitu, 24.12.2011.g.

... **Z**avršiti ću ovo putovanje pjesmom koja mi je posebno draga. Napisao sam je u jednom dahu, sjedeći u svome automobilu jedne večeri kada sam zbog nekih obaveza zakasnio na molitveni sastanak. No u duhu, ja sam tada bio tamo u crkvi sa mojom braćom i sestrama, a sve se u meni radovalo i proslavljalo Gospodina. Neka bi ta i takva radost, stostruko uvećana, obitavala i u tebi!

Ti si Kriste moja nada

Tko me može razumjeti
Grijehe moje oprostiti
Kome sam to tako vrijedan
Da me ljubi srcem cijelim?

Ti si Bože moja nada
Riječ si nade i utjehe
Ti si Kriste život dao
Da me spasiš od propasti!

Tko me može prihvatiti
Grešnoga me opravdati
Kome sam to tako važan
Da me traži život cijeli?

Ti si Bože moja nada
Riječ si nade i utjehe
Ti si Kriste život dao
Da me spasiš od propasti!

Tebi sada glasno kličem
Ustima te ja proslavljam
Dok zahvalnost tebi viče
Ja te srcem svojim slavim!

Split, Zenta, 03.03.2016.g.

bilješka o krivcu...

*Pođi sa mnom i ostavi neka mrtvi
ukopavaju svoje mrtvace!*

(Isus, Mt.8:22)

Rodio sam se u trideset i petoj godini.

Sve do tada nisam živio, iako sam u međuvremenu i rastao i odrastao, stekao prijatelje i poznanike, završio školovanje, zaposlio se, zaljubio i oženio...

Nisam se, zapravo, ni po čemu razlikovao od bilo kojeg drugog svjetovnog čovjeka. Bio sam mrtav iako sam hodao, jeo, pio i spavao. A za razliku od nekih drugih mrtvih ljudi, nisam bio čak ni religiozan, nisam išao crkvu i nisam uopće

mario za Boga. No, nisam se, poput nekih drugih mrtvih ljudi, odao ni prekomjernim tjelesnim užicima, pa sam, barem po mjerilima svijeta, živio uglavnom neporočnim životom.

Ipak, i dalje sam bio mrtav.

Trajalo je to sve dok jedan puščani metak nije prozujao pored mene zaustavivši se u glavi mog suborca. Tada sam se zamislio i počeo razmišljati o Bogu. Ali ne toliko zbog straha kojeg je u meni bilo na pretek, koliko zbog izravne Božje objave kojom kao da me je kucnuo po ramenu i kazao: “Hej, ja sam tu!” No, kako tada još nisam znao da nisam živ, ni to nisam baš ozbiljno shvatio.

Prolazile su tako godine, nemir u meni je rastao, ali nisam bio načisto što je to što mi nedostaje. Na nagovor tadašnje djevojke krenuo sam čak i na vjeronauk za odrasle, ali sam naglo izgubio interes kada sam obaviješten da mi, u mojoj tridesetoj godini života, roditelji moraju dati pisano odobrenje da se smijem krstiti. Čujem sada da nije to baš svugdje tako, ali dobro – valjda još nije bilo pravo vrijeme da već posijano sjeme života iznikne u momu srcu.

Nekoliko godina kasnije već sam duboko bio nezadovoljan smislom života kakvog mi je ocrtao svijet. Slutio sam da postoji

i više i bolje. I nisam se prevario. Jedan naizgled sasvim običan prodavač u fast food-u osjetio se ponukanim da mi uz svakidašnji obrok redovno servira i nenametljivu dozu evanđelja. Sjećam se kao jučer, jednoga me dana pozvao na kavu pa smo dugo pričali o Bogu i o vjeri. To jest, uglavnom sam ja pričao, a on je šutio. I diskretno kolutao očima. Ali, nije odustao, nego me pozvao da upoznam kršćanstvo kroz jedan neobavezni desetotjedni seminar.

Ni dan danas ne znam kako sam, onako mrtav i samodopa-dan, na to pristao, no već nakon nekoliko tjedana pohađanja tečaja, shvatio sam da je autentično kršćanstvo sasvim drugačije i neizmjereno bolje od onoga što sam do tada mislio. Tek je tada ono Božansko sjeme, davno posijano, ali u pravo vrijeme zaljevano, urodilo rodом. Bez ikakve moje zasluge, ali uz moj radosni pristanak, Gospodin mi je darovao – život.

Rodio sam se tako negdje tijekom listopada ili studenog 2004. godine, kao tridesetpetogodišnjak. Od tada, pa sve do danas, radosna srca zahvaljujem Gospodinu na neizmjerenoj milosti i ljubavi kojom me, sasvim nezasluženo, obdario.

A ti?

Da li si mrtav ili živ?

Kazalo

Umjesto uvoda.....	3
U tišini noći.....	5
Dok gasne posljednja zraka sunca drhtim na proplanku sjećanja.....	7
Ne plači majko.....	8
Intermezzo.....	10
Povratak kući.....	12
Terra incognita.....	13
Spokoj.....	14
Moj Kralj.....	16
Brat.....	19
Kušnja.....	21
Ljubiš li me?.....	23
Hodočasnik.....	26
Smiluj se Gospode.....	27
Čarolija predvečerja.....	29
Trebam te.....	31
Ispod ovog plavog neba.....	34
Tebi uz koju se budim sretan.....	36
Ti si Kriste moja nada.....	38
Bilješka o krivcu.....	41
Kazalo.....	44